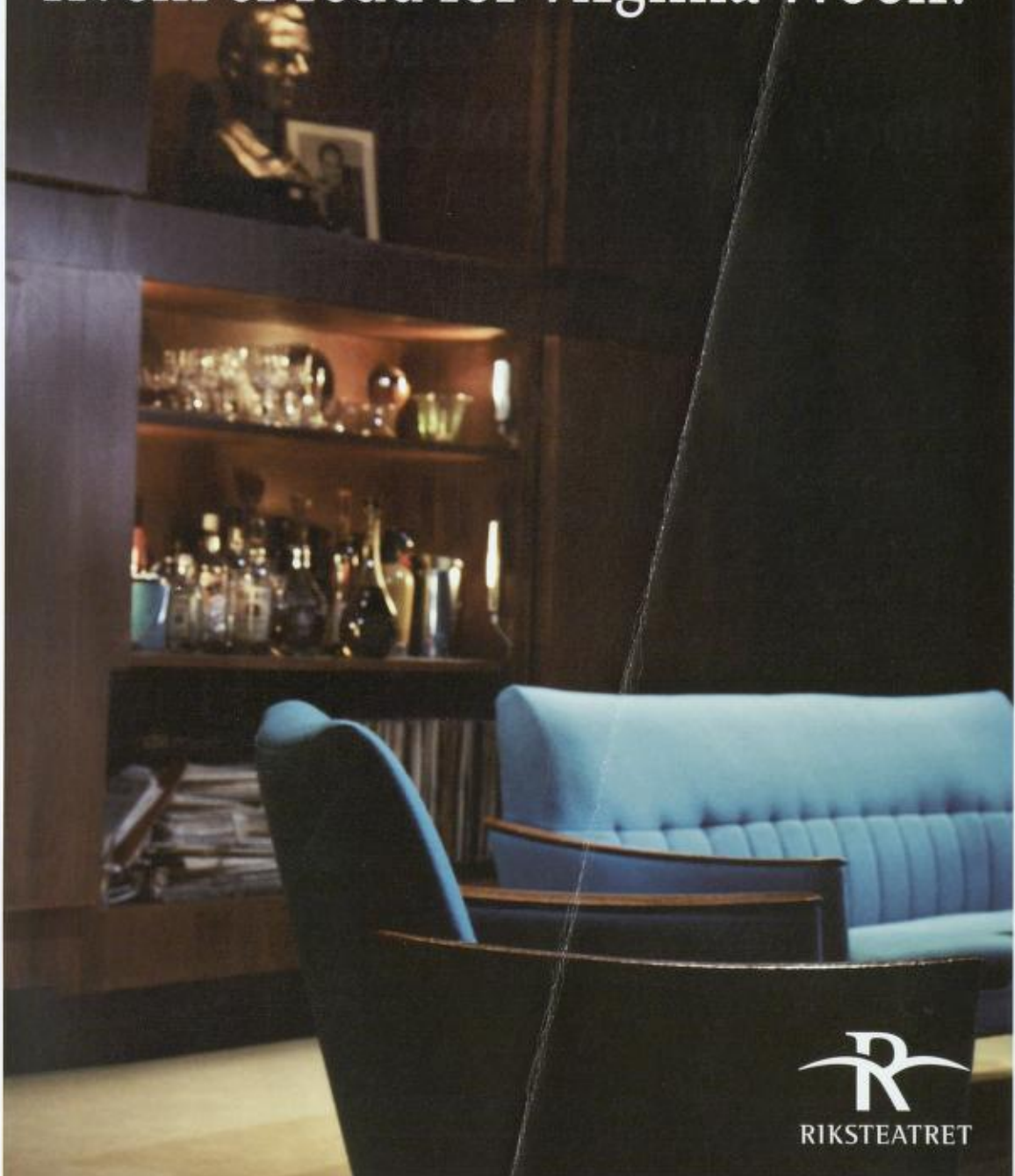
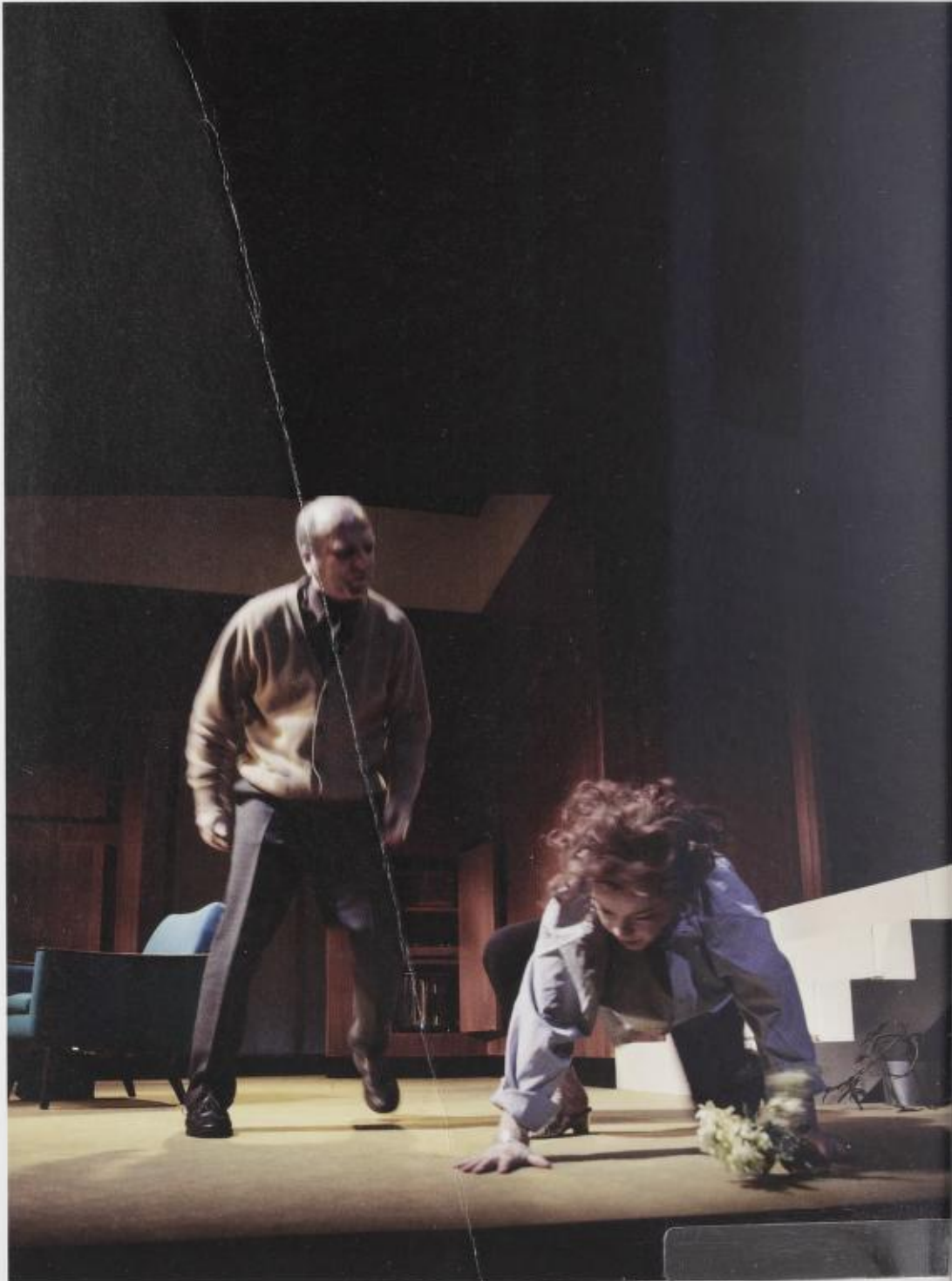

Edward Albees Hvem er redd for Virginia Woolf?

RIKSTEATRET

Kjære publikum!

Hvem er redd for Virginia Woolf? er intet mindre enn en moderne klassiker. I løpet av en natt med fylleprat og aggressive utladninger avsløres et sant ekteskapsinferno. Den amerikanske dramatiker Edward Albee er beslektet med både Strindberg og O'Neil. Dette nattlige fyllekalaset er som en gresk tragedie. Teksten er skuespillermat av ypperste klasse, full av menneskekunnskap, psykologisk innsikt, sviende ondskap og svart humor.

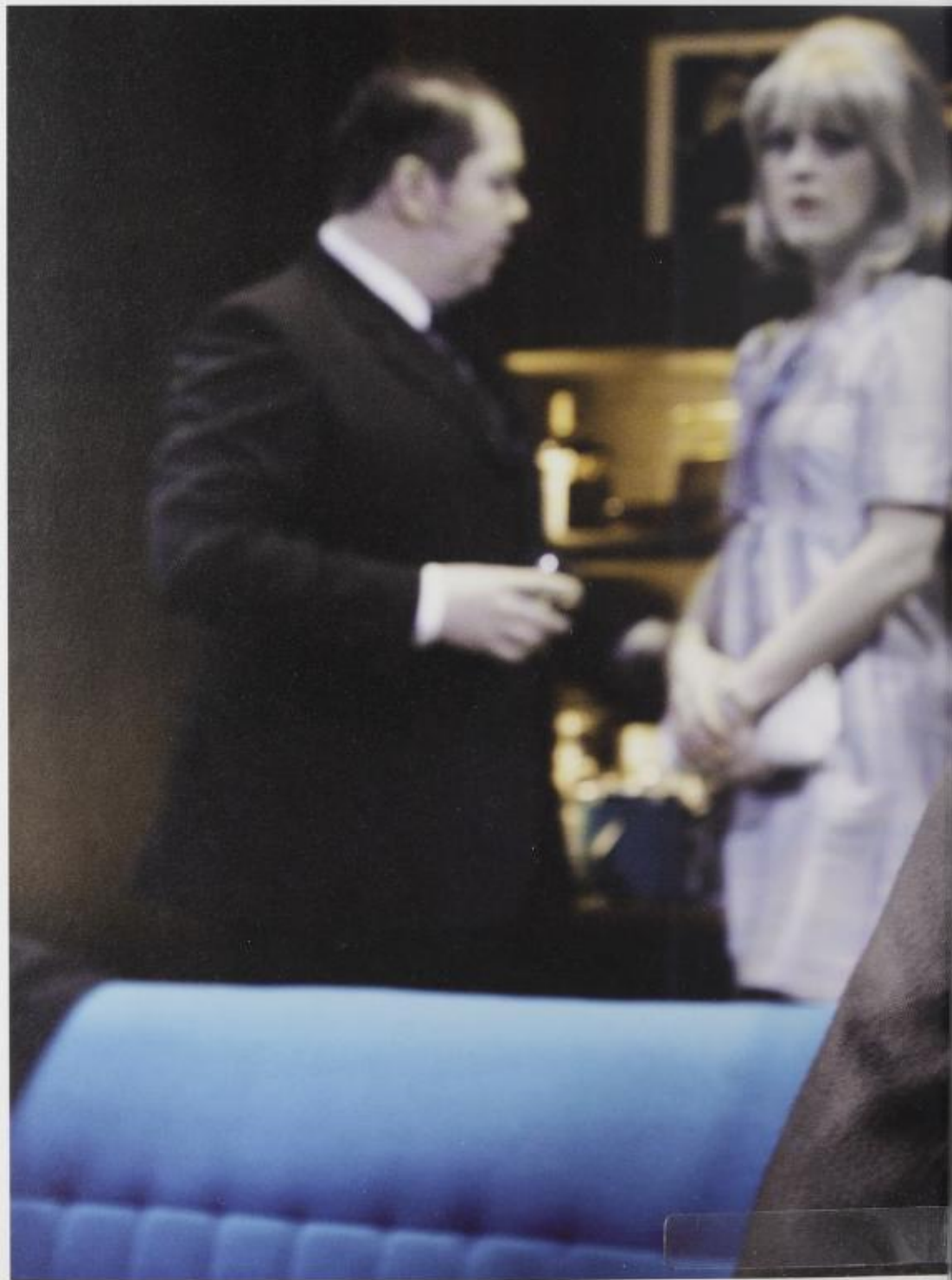
Filmatiseringen med Elizabeth Taylor og Richard Burton er legendarisk. Da det ble spilt på scenen første gang i Norge i 1964 på Nationaltheatrets hovedscene, var det med Lillebil Ibsen og Henki Kolstad som det desperate ekteparet Martha og George. To fortvilte, ulykkelige mennesker som elsker hverandre, men som etter mange års samliv ikke klarer noe annet enn å skade hverandre. Dessverre er det

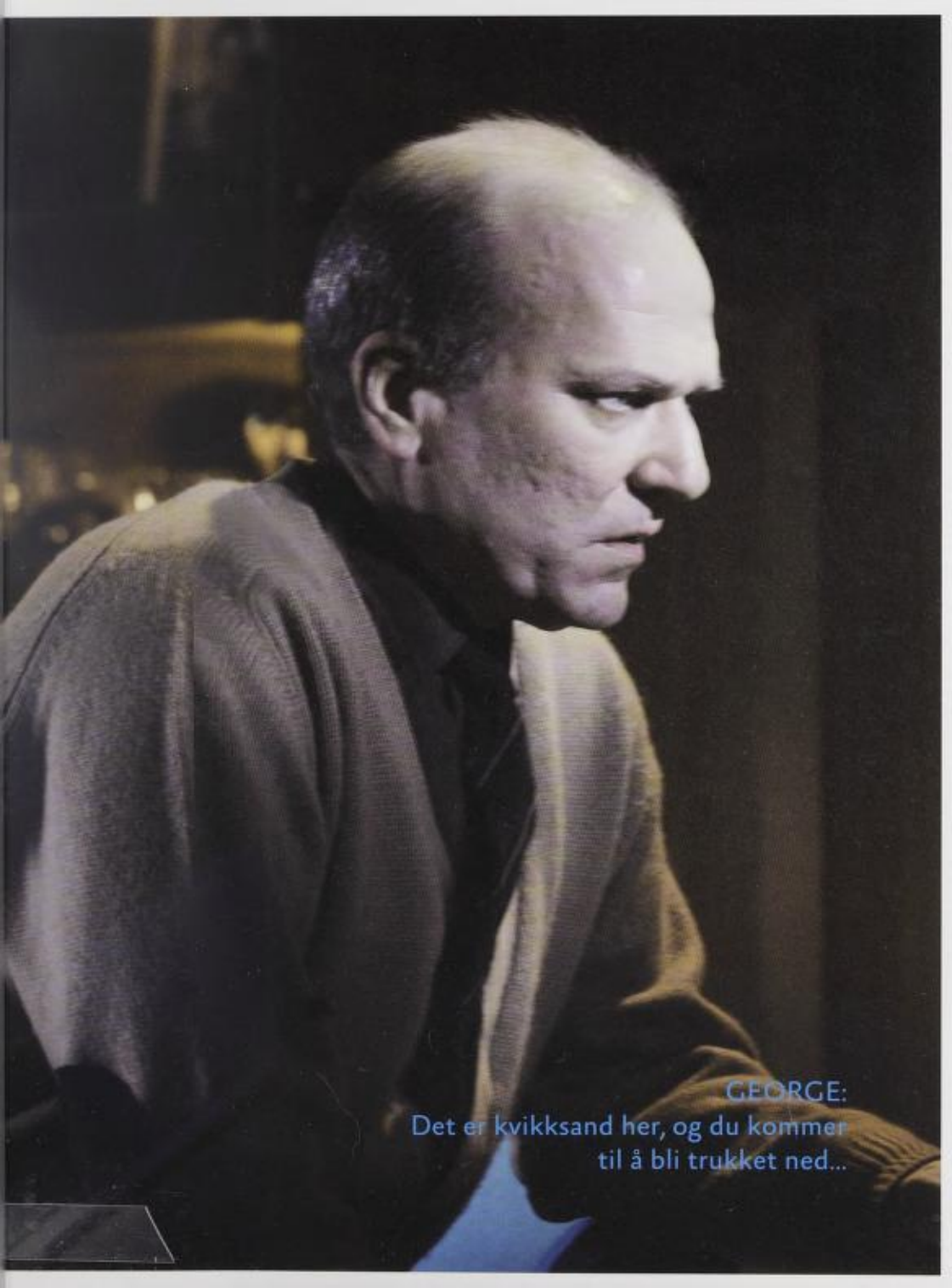
oftere slik enn vi liker å tenke på, og dessverre kjenner mange seg igjen.

Men jeg tror det er de sterke skuespillerprestasjonene publikum først og fremst tiltrekkes av. Når vi i Riksteatret nå setter opp *Hvem er redd for Virginia Woolf?*, har vi sikret oss den eminente filmmannen Petter Næss som regissør, og vi legger ut på veien med en sterk kvartett av skuespillere, som alle har det felles at de har jobbet mye med film: Anette Hoff og Ingar Helge Gimle, Marian Saastad Ottesen og Nils Jørgen Kaalstad. Vi er veldig stolte over at de har valgt å reise på turné med oss denne våren.

Hjertelig velkommen

Ellen Horn
teatersjef

GEORGE:
Det er kvikksand her, og du kommer
til å bli trukket ned...

Krig og fest

Av Petter Næss

Hvem er redd for Virginia Woolf? er en fin blanding av krig og fest. Krigen har sine regler og mekanismer, og det samme gjelder for en fest. Det blir etter hvert alles krig mot alle, og alkoholen er festens drivstoff og ammunisjon.

Stykket inneholder mange interessante temaer, men i min verden handler det først og fremst om to mennesker som på et tidspunkt i livet har tillatt noe å komme i veien for deres kjærlighet. Man begynner å dikte sin egen virkelighet som en måte å forsvare seg på. De har tillatt en løgn å stå imellom dem. En falsk trøst som skulle gjøre at de overlever sammen, men i virkeligheten blir et hinder for tillit og nærhet.

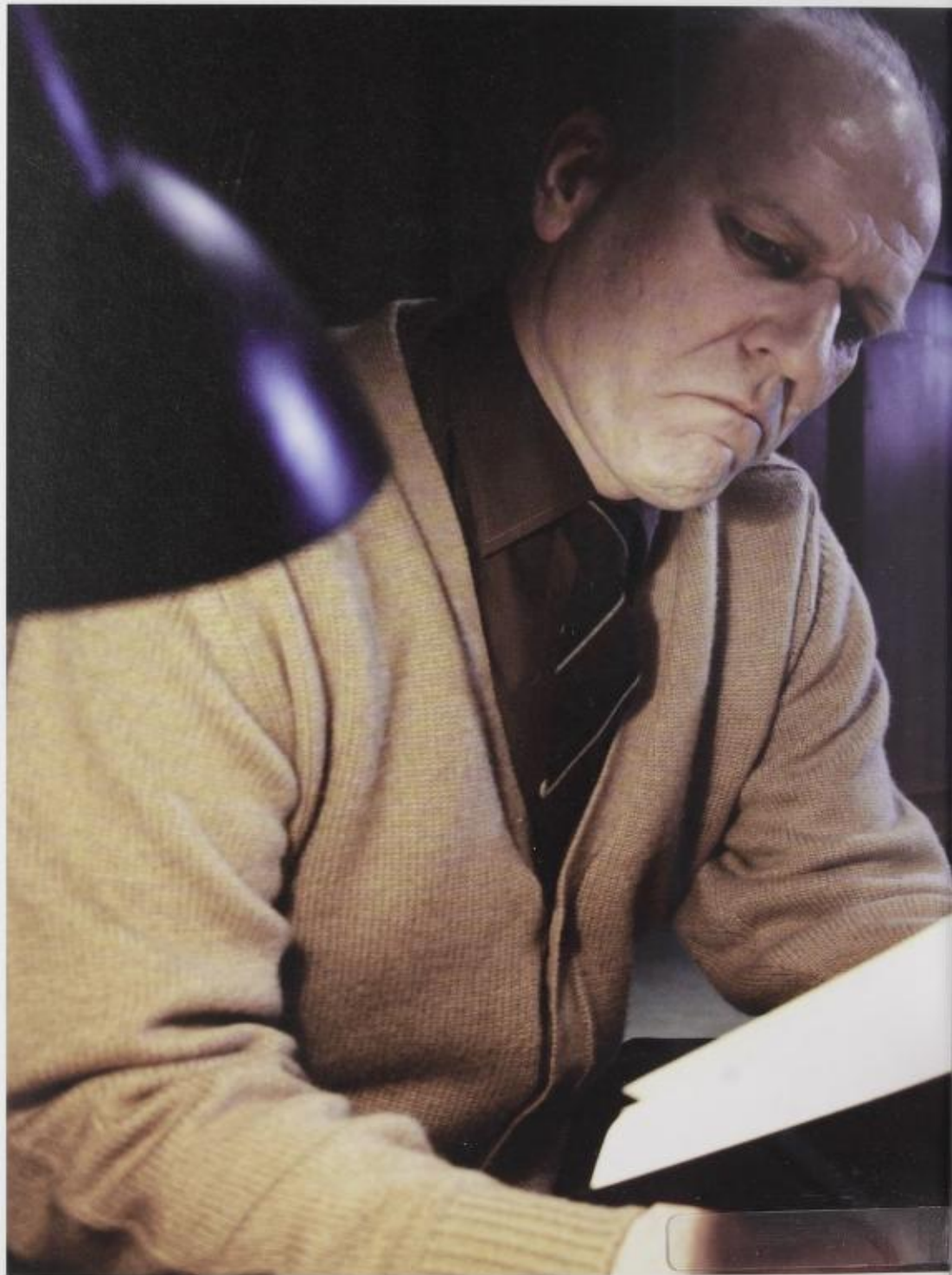
Stykkets tittel betyr: Hvem er redd for sannheten? Hvem tør leve livet sitt i sannhet, uten falske illusjoner? Vi drømmer, dikter og forvrenger ut fra vårt behov for å holde ut og mestre våre liv. Av og til kan våre løgner hjelpe oss, andre ganger står de i veien for livet vi ønsker å leve. Det er bare vanskelig å forutsi når løgner hjelper og når den ikke gjør det.

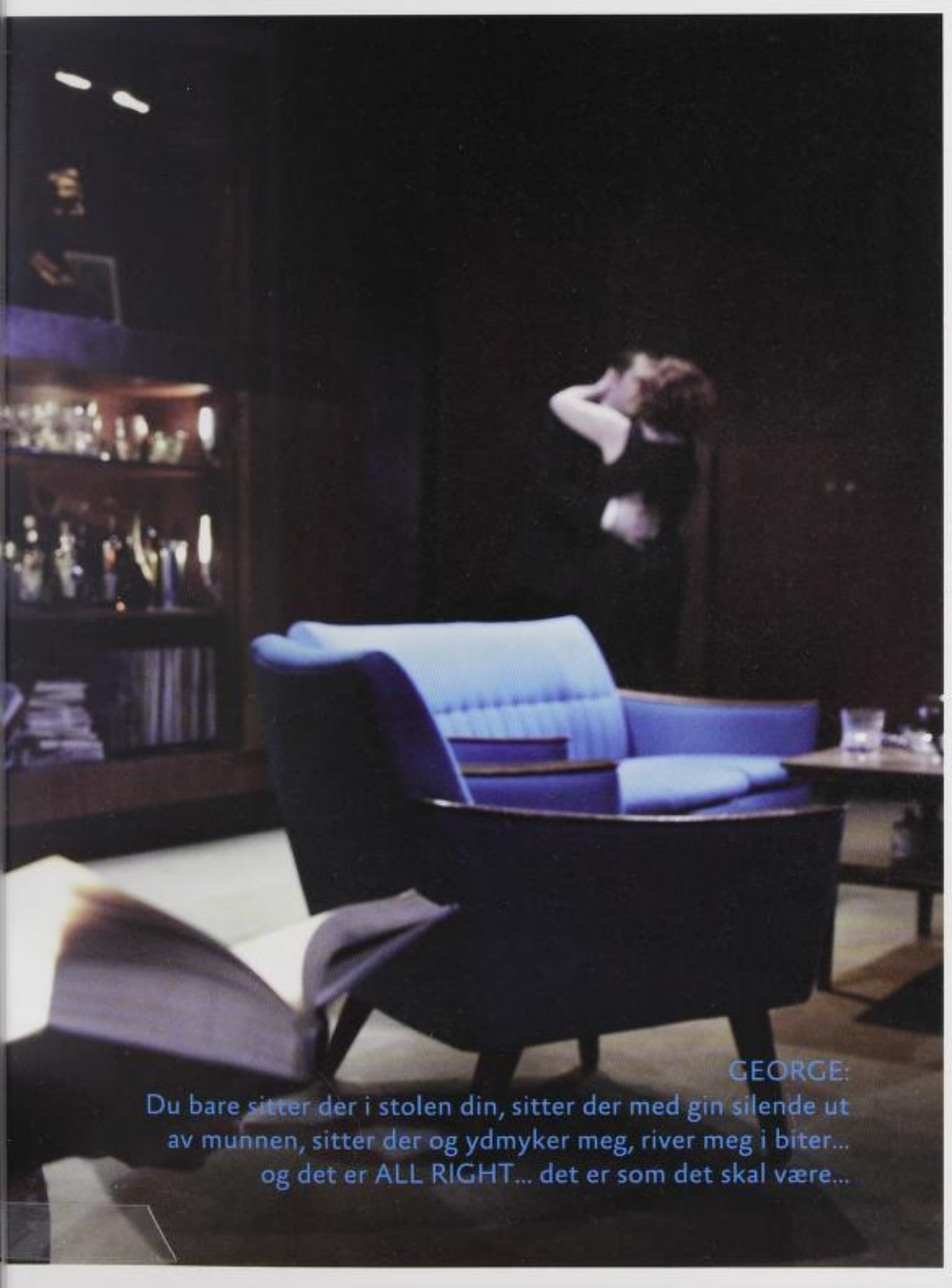
Edward Albee var opptatt av illusjonen om Den amerikanske drømmen, og i Hvem er redd for Virginia Woolf? settes både den og illusjonene på prøve.

Velkommen til en lang natts ferd mot dag.

MARTHA:
Vet du, George, at hvis du i det hele tatt eksisterte,
hadde jeg skilt meg fra deg.

GEORGE:
Du bare sitter der i stolen din, sitter der med gin silende ut
av munnen, sitter der og ydmyker meg, river meg i biter...
og det er ALL RIGHT... det er som det skal være...

Om livsløgner

Av Finn Skårderud

Det drikkes tett. Men fylla har bare litt av skylda. Dette stikker langt dypere. Og det har vart i mange år. Det handler ikke minst om livsløgner. Aner vi Ibsen? Det hele revner i soloppgangen. Illusjonene brister og sannheter trer frem. Hva sitter man tilbake med da? Ødeleggelse? Eller kanskje heller renselse?

Teaterstykket *Hvem er redd for Virginia Woolf?* er Edward Albees lange natts ferd mot søndag morgen. Dette psykodramaet ble en umiddelbar suksess da det første gang ble satt opp på Broadway i 1962. De fandenivoldske duettene og duellene på scenen er så psykologisk presise, litterært briljante og traff noe gjenkjennbart i en slik grad at det ble nedlesset med priser. Og det samme gjaldt filmen fra 1966. Skuespillerne Elizabeth Taylor og Richard Burton med sine gjentatte ekteskap og skilsmisser – med hverandre – ga ekstra troverdighet til scenene. Det gode i kjærligheten binder oss til hverandre. Men det negative lager også bånd som gjør at vi ikke blir fri.

Stykkets tittel er til å undres over. Albee har tatt utgangspunkt i en populær sang fra Walt Disneys tegnefilm *De tre små griser: Hvem er redd for den store stygge ulven?* Så har han diktet om og inkludert den britiske forfatteren Virginia Woolf, som til sist tok sitt eget liv. Gir han oss et frampek mot at det farlige både ligger i de andre, og i oss selv? Det er destruksjon og selvdestruksjon i samme refreng.

På scenen er det en firkant. Det er det middelaldrende paret og det unge paret. De møtes på nachspiel i det akademiske USA. Sosiale fasader betyr mye i dette miljøet. De sentrale karakterene er de eldste, Martha og George. De utgjør en kvass tokant til å skjære seg på. De er utad velfungerende og innad dysfunksjonelle. Albee portretterer parets psykologi gjennom overdrivelser. Og det er ofte gjennom karikering at vi best får fatt i det allmennmenneskelige.

Albee portretterer parets psykologi gjennom overdrivelser. Og det er ofte gjennom karikering at vi best får fatt i det allmennmenneskelige.

Sigmund Freud sa tilsvarende at en av de beste kildene for allmennpsykologien er å studere syke sinn. Kanskje Edward Albee også har villet antyde noe om det erkeamerikanske ved å gi partnerne de samme navnene som USAs aller første presidentpar, George Washington og frue Martha.

Dette stykkets Martha er datteren av universitetets rektor. Hun er vant til å være beundret og i sentrum. Hun har giftet seg med den, ifølge henne, middelmådige og både akademisk og seksuelt impotente George. Hun er blitt en mester i å krenke ham. Han evner å svare tilbake. Ordene er skarpe som knivsegger, skjerpet av intelligens og egen smerte, og de formuleres med den hensikt å få mentalt blod til å renne.

En av mine pasienter beskrev en gang sin mor: "Hun er som en såret panter." Bildet er slående. Panteren er et meget vakkert dyr. Men som såret er den ekstra livsfarlig. Sårete dyr angriper når man minst venter det, og de angriper sine nærmeste. Det er ingen grunn til å tvile på kjærligheten mellom Martha og George. Men de er dypt såret av hverandre, av livets krenkelser og av forventninger som ikke er blitt innfridd; og de angriper brutalt den som står aller nærmest. Den andre tokanten, det unge paret, er dels vitner til de eldres forestilling, og dels har de sitt eget psykodrama på scenen. Nick er en ærgjerrig akademiker, og Martha vil tro at han har den sosiale og seksuelle potensen som George mangler. Fru Honey er søt som navnet, men rask til å gjemme seg fra virkeligheten i brandy, som hun for øvrig spyende ikke tåler.

Den amerikanske psykiateren Eric Berne ble verdensberømt med sin bok "Games people play" fra 1964. Der beskriver han hvordan vi har en tendens til å falle inn i repeterende mellommenneskelige spill, og at vi blir fanger av disse rollespillene. Martha og George spiller meget høyt, og det er som om de ikke spiller lenger, men at spillet spiller med dem.

Det store fengende og fangende spillet i dette teaterstykket handler om barn og barndom. Krigen mellom Martha og George er utageringer her-og-nå av deres respektive bakgrunner. Martha er morløs og datter av Den store far, en imponerende, dominerende og mektig skikkelse hun ikke blir fri fra. Han har gitt henne sosial status og en selvfølelse så elendig at den grenser mot selvhat. Kanskje var det ekteskapet med den unge og lovende George som kunne bli pappajentas vei til farens anerkjennelse. Men faren forkaster George, og Martha sitter bitter tilbake, like fanget. Og George, har han faktisk drept sine foreldre? I dette stykket blir vi minnet om at det er uklare grenser mellom løgn og sannhet. Uansett, han er også en skadet og ufri person.

“Det er ingen grunn til å tvile på kjærligheten mellom Martha og George. Men de er dypt såret av hverandre, av livets krenkelser og av forventninger som ikke er blitt innfridd; og de angriper brutalt den som står aller nærmest.”

Og kanskje var drømmen at de sammen kunne modnes og reparere sine mangler gjennom selv å bli foreldre. Før var barn noe man fikk. Edward Albee minner om at barn i dag langt mer er prosjekter i de voksnes realisering av seg selv. Men Martha og George kunne ikke få barn. Sammen dikter de den store løgneren om at de faktisk har et barn. Fantasisonnen er blitt enogtyve år. Dette trøstespillet har den udiskutable regelen at det bare kan spilles av de to. Ingen andre må få vite det. Martha bryter regelen, i en slags oppmerksomhetssyke, og George hevner seg ved å avlive sonnen som ikke finnes. Livsløgnen er avslørt.

Nick og Honey ble gift fordi hun var gravid. Men straks de var gift, forsvant barnet som luft. Det var et hysterisk svangerskap, altså enda en av dette stykkets illusjoner. Hun er livredd for hva ansvaret for et barn kan bety. Bør alle bli foreldre?

Hva sitter man tilbake med når illusjonene er brutalt avslørt? Ødeleggelse? Eller kanskje heller renselse? Edward Albees teaterstykke lever virkelig opp til den klassiske dramaturgien med avslutningens katharsis, den forløsende finalen. Alle er rystet. Men det anes nye muligheter. Men denne gangen må det være i ærlighet, frigjort fra de illusjoner vi skaper. Vi skaper dem dels for å pynte oss for naboen, men først og fremst for å beskytte oss selv mot angsten og følelsesmessig smerte.

Finn Skårderud er psykiater og professor i helse- og sosialfag.

GEORGE:

Ikke leke mer?... Selvfølgelig skal vi det. Vi har jo bare lekt en eneste lek...
Vi kan ikke gi oss så lett.

Edward Albees

Hvem er redd for Virginia Woolf?

Oversatt av Peter Magnus

Bearbeidet av Petter Næss

Martha

George

Honey

Nick

Anette Hoff

Ingar Helge Gimle

Marian Saastad Ottesen

Nils Jørgen Kaalstad

Regi

Scenografi/kostymedesign

Musikk

Lysdesign

Lyddesign

Maskedesign

Dramaturg

Petter Næss

Leiko Fuseya

Nils Petter Molvær

Torkel Skjærven

Erik Hedin

Marianne Log

Tine Thomassen

Suffli i prøveperioden

Inspisient og turnéleder

Elisabeth Scharffenberg

Jan Huse

Bemanning på turné

Oppsetningsleder

Scenemester

Lysmester

Lydansvarlig

Kostymeansvarlig

Maskeansvarlig

Daniel Rønning

Oline Moen

Kai Roger Havn

Nils Wingerei

Lene Andersen

Erika Brathole

Premiere 23. februar i Nydalen/Oslo

Turnépremiere 27. februar i Larvik

Forestillingen varer i ca. 2 t, 20 min. inkl. pause.

Vi gjør oppmerksom på at det røykes under forestillingen.

Musikk som brukes i forestillingen som ikke er komponert av Nils Petter Molvær: Shirley Bassey: Kiss Me, Honey, Honey, Kiss Me. Ludwig van Beethoven: Symphony No.5 in C minor Op.67. Les Baxter: Atlantis. Martin Denny: The enchanted isle. Martin Denny: The enchanted sea. Nils Jørgen Kaalstad har laget bossanova-versjonen av Nils Petter Molværs Martha og Georges tema.

Originaltittel: EDWARD ALBEE'S
WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF?

Forlag: Nordiska ApS - København

Utgitt av Riksteatret, Gullhaug Torg 2, 0484 Oslo. www.riksteatret.no. Ansvarlig utgiver: Ellen Horn. I redaksjonen: Petter Næss, Tine Thomassen, Ellen Horn og Mette Hægeland Blom (red.). Grafisk design: Lise Juvet. Trykk: Borg AS. Opplag: 3000.

Foto: L-P Lorentzen. Knut Nærums tegning i programmet er hentet fra boka "Tenk at det kan nytte" (No Comprendo Press, 2005).

MARTHA:

Hør nå her, gutten min. Når en har vært med på leken så lenge som du har, kan en ikke plutselig si at nå vil en ikke mer.

Nachspiel, et hjem for oss som ikke vil hjem

Av Linn Skåber

Jeg liker ikke så godt mennesker som aldri har vært på Nachspiel. På samme måte som jeg ikke er så begeistret for folk som bestiger fjell.

Hva er det med det? Fjell? Velkommen til toppen. Du pekte mot et mål, visste hvor du skulle, og gikk dit. Hva med det? Nå står du på toppen og det blåser kanskje? Aner ikke, men jeg vet at på bunnen står luften stille som i grava, som graut ...og det er mye skumlere.

Det er der Nachspielet er.

Og det er ikke for pingler og fjellklatrere.

De er så trange og viktige og vemmelige disse timene mellom natt og dag, lys og mørke, at det nesten er litt vanskelig å snakke om. Ingen kan skrive hjem om nachspiel, og hadde man kunnet det ville det uansett ikke skjedd. Sladrehankene er ikke på nachspiel. Sladrehankene sover. Her råder røvernes lover, og du kan si hva du vil om røvere, men de vet å holde kjeft når det gjelder.

Derfor er det ikke med lett hjerte jeg forteller om dette hemmelige rommet. Jeg bryter en uskreven regel egentlig, er en dårlig røver.

Faen heller...Ingen kjenner det igjen uansett. Ingen husker detaljer fra et nachspiel, få husker hvor det var, og ingen husker hvor det endte. Selv om opplevelsen er så felles som noe kan bli den natten, er avstanden til dem som ble dine nærmeste venner disse timene, eviglang.

Vi er små flyteudyktige joller som binder oss fast i hverandre, med råttent tauverk, noen timer for å ikke flyte vekk i tåken og desperate holder samme kurs og stoler på hverandre selv om vi vet at vi aldri skal inn til samme havn.

Jeg har lest, drømt eller hørt på nachspiel at de fleste selvmord begås mellom klokken fire og fem på morgenen. Dødstimen. Da mennesker egentlig skal sove og Gud har en time fri.

Kanskje.

Timen da tanker smyger seg under dørterskler, det er vanskelig å puste, og ingen har slått på lysene i de andre vinduene ennå.

I denne timen skal vi sove egentlig, vi skjønner det! At vi egentlig burde ligget under myke dundyner og murret som kattunger, IKKE vært på Nachspiel og hylt som hyener, men det er det vi gjør. Noen av oss.

Vi er de virkelige natteravnene. Redde, breiale og livsbejaende mennesker som nekter at noe skal ta slutt, at livet skal ta slutt!!

Det er det det er. Det er sånn vi er.

Det er vi som bestemmer når festen er over. Vi gidder ikke godta at det ikke er mere kake igjen, at det ikke er flere sigaretter igjen, at det ikke er et sted vi kan varme oss en time eller fem. Fra nå.

Vi får tak i det vi vil ha. Nachspielet, røyken, blandevannet. Vi driter i at Gud tar seg en time på øyet, bare 7/11 er åpen.

Kanskje jeg skulle fortalt noen detaljer fra nachspielene...? Om fulle skuespillere, ekteskapsbrudd, latter, blod, ostesmørbrød, utroskap, gråting, allsang, oppkast og trekantsex?

Hm?...Niks.

Jeg er ingen sladrebank. Jeg er en av dem.

Men du..?

Hvis du kommer ned en dag fra det høye, forblåste fjellet ditt, kan du godt være med oss noen timer og se selv.

Hvis du tør.

Sannhetens timer

Sjamaner, brannmenn og utrolige sanseopplevelser.
Vi ble med skuespillerne på nachspiel.

av Eivind Sæther

– Det er noe man ikke snakker om, noe som bare er greit der og da. Grensene forskyves. Ingen kommer til å spørre deg "Hvorfor gjør du dette?", sier Marian Saastad Ottesen og titter opp på sine tre kolleger rundt bordet.
De sitter i halvmørket i et grønt, lite rom bak scenen. Ingar Helge Gimle nikker:
– Ingen regler. Alt er lov på en annen måte enn ellers. Kanskje er det derfor vi tør å snakke om ting vi aldri ville nevnt andre steder?

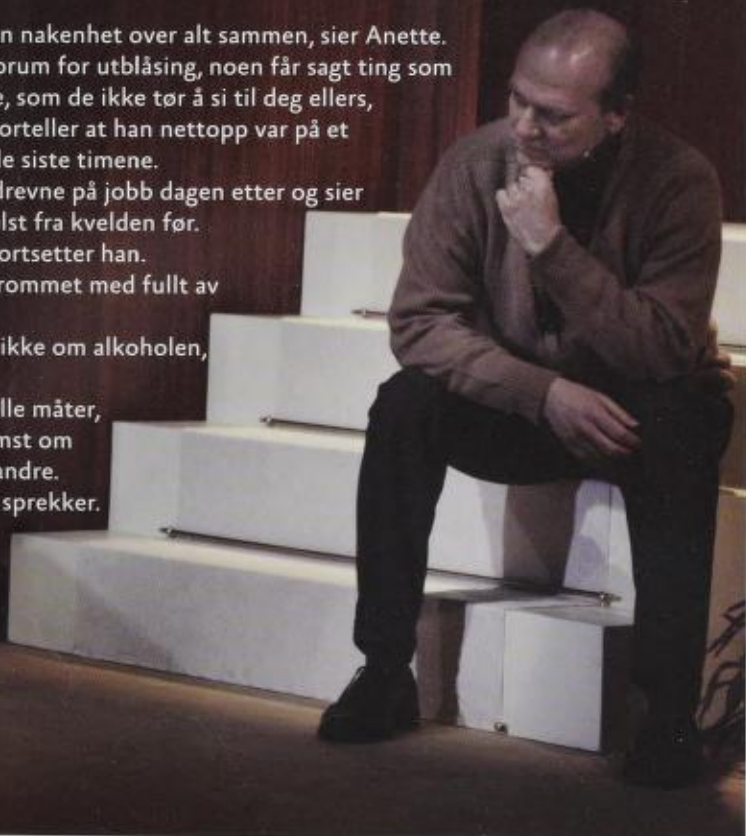
– Jeg tror det, det er liksom en nakenhet over alt sammen, sier Anette.
– Ja, og for mange er det et forum for utblåsing, noen får sagt ting som kanskje har irritert dem lenge, som de ikke tør å si til deg ellers, sier Nils Jørgen Kaalstad og forteller at han nettopp var på et nachspiel som skled litt ut i de siste timene.

– Og da kommer jo de mest drevne på jobb dagen etter og sier at de ikke husker noe som helst fra kvelden før.
Men du vet det bare er tull, fortsetter han.

En assistent haster gjennom rommet med fullt av papirer i hendene.

– I dette stykket handler det ikke om alkoholen, sier Marian:

– Denne kvelden sklir ut på alle måter, men det handler først og fremst om at vi forflytter grenser i hverandre. Festen eskalerer og fasadene sprekker. Alt ryker. (forts.)

Det skal ikke mange historiene til før de tre andre blir sittende og høre på Ingar inne på det vesle bakrommet. Han veiver med armene, sjangler rundt på gulvet for å illustrere den gangen han brukte 52 minutter på 350 meter ned til leiligheten etter en fest og ser passe angstfylt ut når historien om nachspielet hos sjamanen på Majorstua dukker opp.

– Noen ganger går alt i gal retning. Hos sjamanen endte jeg opp uten de to jentene jeg hadde blitt med, en sprø film gikk på tv'en og folk bare kranglet. Til slutt var det bare meg og sjamanen, jeg var helt nede, forteller Ingar før han forviller seg inn i en historie om en annen etterfest der han følte seg så ubekvem og innestengt at han ble nødt til å forlate selskap ut av vinduet i 2. etasje.

– Jeg har vært på mange ubehagelige nachspiel. Og dagen etter våkner du opp på hybelen med angst og gråter og ber til Gud. Du tror angsten har kommet for å bli der til evig tid.

– Det har den jo også, sier Anette og ler.

– Når det gjelder ubehagelige nachspiel, så har jeg hatt både politi, brannvesen og en gjeng kriminelle utafør døra, sier Nils Jørgen.

Ingar rister på hodet:

– Etter sånne vonde opplevelser, er det rett ned til legen. Han ber meg bare slappe av. "Dra og spill tennis, Ingar!" sier han.

Ingar smiler og blir sittende stille noen sekunder. Den fjerne lyden fra salen på andre siden av veggen blir plutselig tydelig.

– For meg er nachspielet en utsettelse av morgendagen, jeg vil ikke ha den morgenen i trynet, jeg vil ha mest mulig ut av døgnet. Jeg vet jeg snart må tilbake på jobb igjen og jeg vil utsette det, utsette helgen, utsette alt.

Noen netter forsvinner aldri. De lever i deg, setter seg et sted i brystet, blir noe uforklarlig og godt, langt bortenfor ordene.

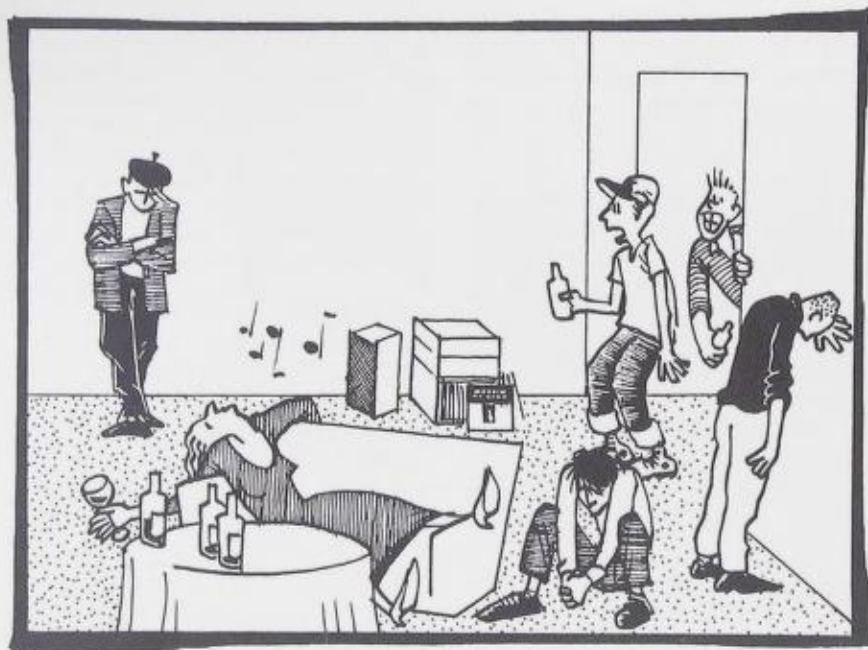
– Sommernetter, sier Anette med andakt i stemmen.

–Jeg elsker det lyset, måten det går inn i det mørke på og så stiger igjen. Alle lydene blir annerledes, sanseopplevelsene er utrolige. Det er innmari fint, sier hun.

Og så kommer morgenen, alle disse morgenene etter. Sola inn av vinduet. Stillheten. Ingar legger hendene på bordet, lar blikket gli over sine kolleger:

– Så våkner du og tror hver gang at du har sagt utrolig mye dumt kvelden før. Han trekker pusten dypt, smiler.

– Men det er det ingen som husker noe av.

– For sent! De har begynt på Leonard Cohen-platene.

SKUESPILLERE

Anette Hoff gjør comeback i teatret etter mange år med oppdrag for film og TV. Hun har fått en rekke utmerkelser for rollen som Juni Anker-Hansen i *Hotel Cæsar* (bl.a. Gullruten), og har hatt regionsansvar for flere episoder. Mange husker Anette som Hamsuns datter Ellinor i filmen *Hamsun*. Hun har også spilt Dagny i *I am Dina*, Inga i *Farlig Farvann* og Svanhild i *Petter Næss* sin debutfilm *Absolutt blåmandag*. Anette debuterte på *Den Nationale Scene* i 1991 og var fast ansatt der frem til 1997. Hun spilte bl.a. Puck i *En Midtsommernattsdrøm*, alle kvinnene i *Rune Belsviks Stryk meg, stryk meg*, Maria i *Helligtrekongersaften* og *Andrea Ravn* i *Hellemyrsfolket*. I 1993 og -94 gjestet hun Teatret Vårt og spilte *Camilla* i *Victoria* og *Irina* i *Tre søstre*.

Ingar Helge Gimle er en allsidig skuespiller med oppdrag for TV, film og teater. Han har vært ansatt ved *Trøndelag Teater*, *Oslo Nye Teater*, *Nationaltheatret* og mange av landets privatteatre. Gimle er kjent fra filmene *Plastposen*, *Ti kniver i hjertet*, *Ulvesommer* og *Absolutt blåmandag*, som *Petter Næss* hadde regionsansvar for, og som *Ingar* fikk *Amanda-prisen* for i 1999. Mange har sett ham i TV-serier som *Hotel Cæsar*, *Etaten* og *Seks som oss*. Denne våren er han også aktuell som *Sven O. Hoiby* i filmen *En helt vanlig dag på jobben*, basert på *Håvard Melnæs* sin bok med samme navn.

Marian Saastad Ottesen gikk ut av *Statens Teaterhøgskole* i 1999. Hun arbeidet ved *Oslo Nye Teater* og *Det Norske Teatret*, før hun ble ansatt ved *Nationaltheatret* i 2001. Der har hun blant annet spilt i *Kirsebærhaven*, *Svevn*, *Når vi døde...*, *Leonce og Lena*, *Pinocchio* og *Fanny og Alexander*. Hun ble *Amanda-nominert* for beste kvinnelige hovedrolle i *Tatt av kvinnen* og *Elsk meg i morgen* (begge regissert av *Petter Næss*) og fikk *Kanonprisen* for *Tatt av kvinnen*. *Petter Næss* har også satt opp *Happy Happy* og *Historien om et julebord*, som *Marian* både har skrevet og spilt i. Ellers har hun medvirket i filmene *Detektor* og *Kunsten å tenke negativt*. Mange kjenner *Marian* fra TV-seriene *Lekstue* og *Nissene på låven* og fra *Kruttårnteatret* i *Stavern*.

Nils Jørgen Kaalstad gikk ut av *Statens Teaterhøgskole* i 2007, og debuterte som *Romeo* i *Romeo og Julie* på *Hålogaland Teater* samme år. Han har vært engasjert ved *Nationaltheatret* siden høsten 2008, og har bl.a. medvirket i *Brand*, *En Midtsommernattsdrøm*, *Pinocchio* og sist *Måken*, der han spilte *Konstantin*. De siste somrene har han også spilt på *Kruttårnteatret* i *Stavern*. På TV har han medvirket i *NRK-serien Storst av alt*, og blir i løpet av året aktuell i seriene *Påpp & Råkk* (*NRK*) og *Den unge Fleksnes* (*TVNorge*). På film har han medvirket i *Mars & Venus* og *Varg Veum – Falne engler*. Han hadde hovedrollene i filmene *Sønner og Fatso*. Som 15-åring var han med *Riksteatret* i barneforestillingen *Den ville havfruen*.

Petter Næss (regi)

er en av de få norske filmregissørene som er blitt Oscar-nominert (for *Elling* fra 2001). I disse dager avslutter han arbeidet med sin åttende spillefilm, *Maskeblomstfamilien*, basert på Lars Saabye Christensen sin roman. Av andre kjente filmer har han regissert, kan nevnes *Abslutt blåmandag* (m.blå Anette Hoff og Ingar Helge Gimle), *Bare Bea*, *Tatt av kvinnen og Elsk meg i morgen* (begge med bl.a. Marian Saastad Ottesen). Petter har jobbet som manusforfatter, regissør og skuespiller for teater, revy, film og TV siden 1985, og har vært tilknyttet flere av landets teatre, aller lengst ved Oslo Nye Teater. I 2008 spilte han Kaptein Martin Linge i filmen *Max Manus*.

Leiko Fuseya (scenografi/kostymedesign)

har studert teaterdesign ved New York University og har MFA i teaterdesign fra Yale University. Hun har gjort scenografi og kostymedesign for mange oppsetninger i USA, blant andre *A Midsummer Night's Dream* ved Washington Shakespeare Theatre og Chicago Opera Theater. For Riksteatret har hun designet *Hamlet* og *Hedda Gabler*. I Norge har hun ellers hatt oppdrag for Nationaltheatret (*Plastilina*), *Carte Blanche* (*Vesle Einsteins juleonske*), *Den Nationale Scene* (*Hedda Gabler* og *Hans og Grete*), *Agder Teater* (*Blomster og Blod*), *SoFteater* (*Oliver Twist*), *Opera ved Nidarosdomen* og *Håkon Berges musikal Byterminalen* for Stavanger 2008.

Nils Petter Molvær (musikk)

er verdenskjent musiker og komponist. Han har fått en rekke priser og utmerkelse for sitt helt særegne musikalske uttrykk. Hans første soloalbum, *Khmer*, var blant de første vellykkede eksperimentene med å kombinere jazz med samplere. Platen har solgt over 200 000 eksemplarer. Molvær har gitt ut flere kritikerroste album og har blitt en ettertraktet konsertattraksjon i hele Europa. Han komponerer også musikk for film, TV og teater. Nylig var han aktuell med NRK-serien *Harry og Charles* og snart kommer musikken til *Maskeblomstfamilien*, regi Petter Næss.

Torkel Skjærven (lydsdesigner)

er utdannet ved Yale University, School of Drama. Han jobber for de fleste teatre i Norge og har laget lys til bl.a. *Hamlet* og *Dråpen* for Riksteatret, *Plastilina* for Nationaltheatret, *John Gabriel Borkman* for Trøndelag Teater, *Les Misérables* for Den Nationale Scene, *Which Witch* for Det Norske Teatret, *Oliver Twist* og *Ishuset* for SoFteater, *Blomster og Blod* for Agder Teater, *Alan Lucien Øyens What's not to love og America – visions of love*, *Håkon Berges Byterminalen* for Stavanger 2008, *Taube* på Edderkoppen Teater og sist *NyNorsk* for *Carte Blanche*. I tillegg har han gjort *Peer Gynt* ved *Giza-pyramidene* i Egypt og *An Evening with Robert Wilson and Jo Kondo* på *Guggenheim Museum*.

Erik Hedin (lyddesign)

har eksamen i lyddesign og komposisjon ved Dramatiska Institutet i Stockholm. Han har laget lyddesign for Stockholms Stadsteater og Riksteatern i Sverige. I Norge har han arbeidet for Riksteatret (*Henrik og Emilie*, *Hedda Gabler*, *Hamlet*, *Det Norske Teatret* (*Mitt navn er Rachel Corrie*), *Nationaltheatret* (*Eksorsistene*, *Valerie Jean Solanas* skal bli president i Amerika og *Hustyrannen*), *Den Nationale Scene* (*Folkeutryddning* eller *leveren min er meningsløs*), *Oslo Nye Teater* (*Alfa og Omega – Edvard Munch*) og *Rogaland Teater* (*Øyelys*). I 2009 skrev han musikk til den nasjonale markeringen av *Hamsunåret* i Lom.

Marianne Log (maskedesign)

har jobbet som maskeansvarlig ved Riksteatret siden 2008. Hun har sin utdannelse fra bl.a. *Art Complexion* (2001) og har hatt oppdrag for Oslo Nye Teater, *Den Nationale Scene*, *Agder Teater*, samt diverse kortfilmer og reklamefilmer.

Let it Rock!

Av Ivar Tindberg m.fl

Den heftigste rockefesten med de råeste riffene fortsetter seiersgangen. Med Frode Alnæs, Paal Flaata, Kim Fairchild, Linda Tørklep og El Cuero.

Turnéstart i Namsos 16. januar

Sangen om den røde rubin

Fritt etter Agnar Mykle

"Et vellykket dramatiseringsgrep og en ny Ask Burlefot" Dagbladet

Med Mattis Herman Nyquist, Bjørn Skagestad, Line Verndal, Yngve Berven, Mari Baade, Julia Schacht og Ida Cecilie Klem.

Dramatisering og regi: Morten Borgersen.

På turné t.o.m 30. april

Ali Baba og de førte røverne

Dramatisert av Agnar Mykle. Basert på Eventyret fra 1001 natt.

Med Christine Stoesen, Bo Anders Sundstedt, Sarah Christine Sandberg, Kristin Aafloy Opdan, Terje Halsvik.

Regi: Øyvind Osmo Eriksen.

Premiere i Oslo 4. mars. Turnépremiere på Kongsvinger 9. mars

Eventyrdans

Koreografi av Øyvind Jørgensen.

Ny danseforestilling som tar oss med inn i eventyrenes verden. Med Terese Mungai,

Katrine Bølstad, Mariana Ferreira, Biniam Yhidego, Øyvind Jørgensen.

Premiere i Oslo/Nydalen 19. mars.

Turnépremiere i Tromsø 23. mars.

Kunst

Av Yasmina Reza

Publikumsvinner fra DNS, regissert av teatersjef Bjarte Hjelmeland.

Med Jon Ketil Johnsen, Bjørn Willberg Andersen, Stig Amdam

Turnépremiere på Stord 12.april.

KOMMER PÅ RIKSTEATRET

Høsten 2010 spiller vi bl.a

Lang dags ferd mot natt

med Liv Ullmann, Bjørn Sundquist, Anders Baasmo Christiansen, Pål Sverre Valheim Hagen og Victoria Winge – og mange andre teater- og danseforestillinger.

Gå inn på www.riksteatret.no og meld deg på som mottaker av vårt nyhetsbrev, så sender vi deg informasjon om alle høstens forestillinger, gir deg spesialtilbud og mulighet til å bestille billetter før det offisielle forhåndssalget starter.

Det hevdes at Edward Albee fant setningen «Who's Afraid of Virginia Woolf?» som graffiti på herretoiletet på Chumley's, en legendarisk forfatterbar og tidligere speakeasy på Bedford Street i Greenwich Village. Så vidt jeg kunne se, står den ikke der lenger.

Etter min mening er 1966-versjonen med Elizabeth Taylor og Richard Burton det beste filmede teaterstykket noensinne. Det er hæla i taket og tenna i tapeten.

Torggrim Eggen

Depotbiblioteket

Edward Albees: Hvem er
redd for Virginia Woolf

10G034546

Kjøp billetter på www.riksteatret.no

se video fra forestillingene og meld deg på nyhetsbrev

23-feb Oslo / Nydalen
27-feb Larvik
01-mar Horten
02-mar Nøtterøy
03-mar Jessheim
04-mar Drammen
05-mar Vikersund
07-mar Skien
08-mar Seljord
09-mar Bø
10-mar Gjøvik/Raufoss
11-mar Fagernes

12-mar Ål
15-mar Egersund
16-mar Sandnes
17-mar Bømlo
18-mar Haugesund
21-mar Rena
22-mar Elverum
23-mar Tynset
24-mar Kongsvinger
25-mar Sandefjord
26-mar Fredrikstad
07-apr Harstad

08-apr Finnsnes
09-apr Tromsø
12-apr Bodø
13-apr Mo i Rana
14-apr Mosjøen
15-apr Namsos
16-apr Inderøy
17-apr Orkanger
19-apr Røros
20-apr Stjørdal
21-apr Oppdal
22-apr Åndalsnes

23-apr Molde
24-apr Ålesund
26-apr Ørsta
27-apr Nordfjordeid
28-apr Florø
29-apr Sogndal
03-mai Bergen
04-mai Bergen
07-mai Kristiansand
08-mai Kvinesdal
09-mai Arendal
10-mai Grimstad